

Arrest

nr. 271 399 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEMYTENAERE
Beheerstraat 44
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. DEMYTENAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie (hierna: gezinsherenigingsaanvraag), in functie van haar broer, van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 8 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidde:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.06.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.06.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn broer O.A.M.M. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko ((...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.08.2019 te Antwerpen*
- 'certificat administratif n°601/2019 dd. 03.09.2019 op naam van betrokkene*
- 'certificat administratif n°739/2019 dd. 02.10.2019 op naam van de referentiepersoon*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.08.2017, 22.05.2018, 17.08.2018*
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode april - december 2019*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 19.11.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.05.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- geactualiseerd 'certificat administratif n°359/2020 dd. 28.07.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko verbleef op het adres van zijn vader in het centrum van Azlef; geactualiseerd 'certificat administratif n°360/2020 dd. 28.07.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat referentiepersoon op datum van het attest verblijft op het adres van zijn vader in het centrum van Azlef: echter, er dient opgemerkt te worden dat deze attesten exact dezelfde inhoud hebben als de reeds eerder voorgelegde 'certificat administratif n°601/2019 dd. 03.09.2019 op naam van betrokkene en 'certificat administratif n°739/2019 dd. 02.10.2019 op naam van de referentiepersoon. Deze attesten werden reeds besproken in de bijlage 20 dd. 05.05.2020; er kan dienstig naar verwezen worden.

- aanvullende geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.09.2018: echter, het geheel van de voorgelegde geldstortingen (zie ook de reeds voorgelegde geldstortingen dd. 28.08.2017, 22.05.2018 en 17.08.2018) zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12.10.2015 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de

beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 19.11.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond én valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 30 april 2021 met arrest nr. 253 833.

1.3. Op 6 augustus 2021 dient de verzoekende partij voor een derde maal een gezinsherenigingsaanvraag in met dezelfde referentiepersoon, haar broer. Op 22 november 2021 neemt gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing en luiden:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.08.2021 werd ingediend door:

(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 06.08.2021 voor de derde keer gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde O. A. M. M., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...) Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: - reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.08.2019 te Antwerpen: op basis van dit document kan niet opgemaakt worden wanneer betrokkene Schengen, en bij uitbreiding België, inreisde. - administratief attest met nr. (...) /2021 dd. 26.07.2021 waarin de lokale autoriteiten van Azlef verklaren dat betrokkene vóór het verlaten van het nationaal grondgebied geen bezoldigde activiteiten uitoefende binnen Azlef. Het attest sluit niet uit dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko eventuele economische activiteiten uitoefende in andere steden/delen van het land Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst. Zo blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat hij bij zijn visumaanvragen bij de Zweedse en de Franse diplomatieke autoriteiten in juni en december 2017 verklaarde in Marokko handelaar te zijn van beroep. - « attestation de revenu met nr. (...) /2021 dd. 04.08.2021 » voor inkomsten van 2020 vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft dit attest betrekking op de situatie nà het vertrek van betrokkene uit Marokko aangezien hij een paspoort voorlegt dat is afgegeven op 23.08.2019 in Antwerpen en dat geen enkele in- of uitreisstempel bevat. Dit attest is dan ook volstrekt irrelevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Dit attest is dan ook volstrekt irrelevant in het kader van deze aanvraag gezinshereniging. - documenten met betrekking tot inkomsten van de referentiepersoon (inkomsten 2019 - aanslagjaar 2020 en loonfiches maart 2021 tot juni 2021) - 'administratieve attesten met n° (...) /2021 en n° (...) /2021 dd. 21.06.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon vóór hun vertrek uit Marokko verbleven op het adres van hun vader in het centrum van Azlef. Echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert oktober 2015 in België woonachtig is, komende van Spanje en dat betrokkene kennelijk slechts sedert november 2019 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is. -bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.08.2017, 22.05.2018, 17.08.2018. Louter deze drie geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden. Een (occasionele) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt. - aanslagbiljet in België van betrokkene zelf (geen inkomsten 2019 - aanslagjaar 2020); documenten met betrekking tot lessen Nederlands en inburgering in België; betalingsbewijs van lessen Nederlands en een gsm toestel door de referentiepersoon ten behoeve van betrokkene in België; huurcontract op naam van de referentiepersoon in België; geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokken in België in december 2019 tot juli 2021: al deze stukken hebben betrekking op de situatie in België, niet op de situatie in het land van oorsprong.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12.10.2015 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit de voorgelegde documenten. Uit de voorgelegde attesten kan afgeleid worden dat beiden in het verleden in Marokko op hetzelfde adres hebben gewoond: echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouder(s), is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Bovendien blijkt uit de beschikbare gegevens dat deze aangehaalde samenwoning niet recent is. Het gegeven dat betrokkene op 19.11.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.12.2020 dat hem op 15.12.2020 werd betekend. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting geen schorsende werking had. Betrokkene

diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag ingediend op 19.11.2019, werd op 05.05.2020 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing en diende op 11.06.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn broer. Deze aanvraag werd op 08.12.2020 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting op 30.04.2021 verworpen. Ondanks dit arrest diende betrokkene toch op 06.08.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij nauwelijks nieuwe relevante stukken werden voorgelegd. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt een nota met opmerkingen en een administratief dossier neer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel luidt:

"3.1. EERSTE MIDDEL: Schending van:

• Art. 47/1 2° van de Vreemdelingenwet; • De wet van 4 mei 2016 tot wijziging van art 40 ter; • De motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; • Het proportionaliteitsbeginsel; • Het zorgvuldigheidsbeginsel; • Het redelijkheidsbeginsel; • Schending van het artikel 8 E. V. R. M. • Schending van het artikel 7 Handvest EU Grondrechten.

3.1.1. Beginselen van behoorlijk bestuur

De verweerster is gehouden de formele en de materiële motiveringsplicht te respecteren.

Overeenkomstig artikel 62 Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

3.1.2. De verzoeker is ten laste

- 3.1.2.1.

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De verzoeker is ten laste van zijn broer met Spaanse nationaliteit (hierna de referentiepersoon), zoals bedoeld in art. 47/1, 2° Vreemdelingenwet..

De verweerster meent echter dat de verzoeker onvoldoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was en ten laste was van de referentiepersoon; de afhankelijkheidsrelatie tussen beide werd niet aangetoond. (zie het stuk 1)

- 3.1.2.2.

Het begrip 'ten laste zijn' is niet eenduidig, het betreft een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (zie o.a. HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Er moet bewezen worden dat een betrokkene afhankelijk was van materiële bijstand van de referentiepersoon en dit zodat hij/zij minimaal kan overleven in het land van herkomst.

De verweerster past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of een persoon al dan niet ten laste is en dit maar al te vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen.

Dat is in se in strijd met de vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

De criteria waarop de zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de verweerster van het begrip.

De criteria die de DVZ in de praktijk toepast zijn de volgende: Geldoverschrijvingen van minstens 6 maanden ; Inkomsten van de referentiepersoon ; Bewijs van onvermogen van de betrokkene ; Burgerlijke stand van de partijen en de inkomsten van de eventuele partner/kinderen.

Dat de verzoeker alle nodige bewijzen hiertoe heeft voorgelegd en in feite aan de criteria waarmee de DVZ normaliter beoordeeld dat iemand ten laste zou moeten voldoen.

- 3.1.2.3.

Niettemin oordeelt verweerster:

" Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. " (zie het stuk 1)

De verzoeker weldegelijk aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst en dat hij niet zonder de financiële steun van zijn broer kan rond komen ;

Verzoeker legde een verklaring voor waarin de lokale autoriteiten van Azlef verklaren dat verzoeker voor het verlaten van Marokko geen bezoldigde activiteiten uitoefende binne Azlef.

Verzoeker legt eveneens attesten voor waaruit blijkt dat hij altijd in Azlef heeft verbleven (van zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Marokko)

Uit de voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verzoeker sedert 2017 diverse stortingen kreeg van de referentiepersoon.

Verweerster meent dat verzoeker onvoldoende attesten voorlegt waaruit zijn onvermogen zou blijken in het land van herkomst alsook dat onvoldoende zou zijn aangetoond dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoeker meent dat op basis van de voorgelegde stukken wel degelijk voldoende zijn onvermogen is aangetoond.

Verzoeker legt stukken voor waaruit blijkt dat hij géén inkomsten had in het land van herkomst en dat hij louter en alleen stortingen ontving van de referentiepersoon teneinde te kunnen overleven.

Uw Zetel oordeelde reeds dat het begrip 'ten laste zijn' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak (RvV 26 oktober 2018, nr. 211.725).

Dat de verzoeker de actieve ondersteuning weldegelijk heeft aangetoond.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd zodoende geenszins rekening gehouden met alle feiten alsook alle stukken!

De motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting is geschonden.

- 3.1.2.4.

De bestreden beslissing is ook niet deugdelijk gemotiveerd.

De verzoeker heeft aangetoond dat hij afhankelijk was van de materiële bijstand van de referentiepersoon en dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland. Hij legt bewijs van financiële bijstand voor van 2017 tot 2018 evenals bewijs dat de referentiepersoon voor hem instond vanaf dat hij België binnenkwam en de referentiepersoon effectief vervoegde.

De bevoegde instanties in het land van herkomst bevestigt dat de verzoeker zelf geen inkomsten had, ook hiertoe leverde de verzoeker het nodige bewijs.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund zie 316/85, Lebon, en C-1/05, Jia.

De financiële afhankelijkheid werd aangetoond.

De verzoeker kreeg geld van de referentiepersoon en de verzoeker werd ook materieel - in natura - gesteund.

De steun van de referentiepersoon aan de verzoeker is betekenisvol en noodzakelijk. Zonder deze steun zou de verzoeker geen inkomsten hebben en in het land van herkomst dakloos zijn. De verzoeker zou dus niet in zijn basisbehoeften hebben kunnen voorzien.

De verzoeker heeft de materiële afhankelijkheid aangetoond en gestaafd met stukken en dit is voldoende om het ten laste zijn hard te maken.

Er wordt immers geen rekening gehouden met emotionele afhankelijkheid bij de invulling van het begrip ten laste zijn, zie AG Tizzano in zaak C-200/02, Zhu and Chen.

De verweerster oordeelt kennelijk onredelijk en haar motieven zijn niet deugdelijk.

- 3.1.2.5.

Tot slot;

De beslissing is bovendien volledig gebaseerd op beweerde gebrek aan bewijs van 'ten laste zijn' van de referentiepersoon en betreft de andere voorgelegde stukken niet in zijn beoordeling.

Verzoeker verwijst onder meer naar alle stukken waaronder de stortingsbewijzen evenals de verklaring van de belastingdienst.

Deze stukken werden op geen enkele manier mee in de beoordeling van de verweerster betrokken om het onvermogen van de verzoeker na te gaan.

De verweerster moet met alle stukken rekening houden.

Ook hierdoor werd de formele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden (cfr. RvV 31.03.2016).

Omwille van hogervermelde redenen kan verzoeker zich niet met de beslissing verzoenen.

Het middel is gegrond.

De beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden van verweerster is derhalve nietig."

3.1.2. Het eerste middel is blijkens haar bewoordingen enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing,

en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: de artikelen 47/1/2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn uitvoerig weergegeven: uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat de verzoekende partij reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, haar broer, dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag, of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Haar onvermogen in het herkomstland werd evenmin afdoende aangetoond.

Voorts legt de bestreden beslissing uit waarom de voorgelegde stukken niet volstaan.

Deze motieven zijn afdoende.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de reden kent van de bestreden beslissing zodat het normdoel van deze bepalingen werd bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.4.1. De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dit betekent ook dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, het redelijkheidsbeginsel en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]."

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van haar Spaanse broer of deel uit te maken van dat gezin. Verzoekende partij moet dit aantonen met stukken van de Marokkaanse autoriteiten of, bij ontstentenis hiervan, kan zij dit aantonen met elk passend middel.

3.1.4.2. In dit onderdeel meent de verzoekende partij dat zij aantoont ten laste te zijn van haar broer aan de hand van 21 bewijzen van geldverzendingen van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing motiveert over het financiële aspect van het ten laste zijn als volgt:

“- administratief attest met nr. (...)/2021 dd. 26.07.2021 waarin de lokale autoriteiten van Azlef verklaren dat betrokkene vóór het verlaten van het nationaal grondgebied geen bezoldigde activiteiten uitoefende binnen Azlef. Het attest sluit niet uit dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko eventuele economische activiteiten uitoefende in andere steden/delen van het land Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst. Zo blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat hij bij zijn visumaanvragen bij de Zweedse en de Franse diplomatieke autoriteiten in juni en december 2017 verklaarde in Marokko handelaar te zijn van beroep.

- « attestation de revenu met nr. (...)/2021 dd. 04.08.2021 » voor inkomsten van 2020 vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft dit attest betrekking op de situatie nâ het vertrek van betrokkene uit Marokko aangezien hij een paspoort voorlegt dat is afgegeven op 23.08.2019 in Antwerpen en dat geen enkele in- of uitreisstempel bevat. Dit attest is dan ook volstrekt irrelevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Dit attest is dan ook volstrekt irrelevant in het kader van deze aanvraag gezinshereniging.

- documenten met betrekking tot inkomsten van de referentiepersoon (inkomsten 2019 - aanslagjaar 2020 en loonfiches maart 2021 tot juni 2021)

(...)

-bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.08.2017, 22.05.2018, 17.08.2018. Louder deze drie geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Bovendien blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene onvermogen was en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden. Een (occasionele) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt.

- aanslagbiljet in België van betrokkene zelf (geen inkomsten 2019 - aanslagjaar 2020); documenten met betrekking tot lessen Nederlands en inburgering in België; betalingsbewijs van lessen Nederlands en een gsm toestel door de referentiepersoon ten behoeve van betrokkene in België; huurcontract op naam van de referentiepersoon in België; geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokken in België in december 2019 tot juli 2021: al deze stukken hebben betrekking op de situatie in België, niet op de situatie in het land van oorsprong.

(...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd

aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

Wat de geldverzendingen betreft, betwist de verzoekende partij niet dat zij slechts drie bewijzen overmaakte, waarvan één anno 2017 en twee anno 2018. Dit zijn dezelfde stortingen, eerder voorgelegd in de gezinsherenigingsaanvraag die geleid heeft tot de beslissing, vernoemd onder punt 1.2.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze schaarse stortingen telkens 100 euro bedragen. Niet alleen zijn de geldverzendingen beperkt naar hun aantal, maar ook toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Marokko kon overleven met deze bedragen, temeer zij voorhoudt aldaar dat zij geen inkomen had. De bestreden beslissing stelt correct dat het om een occasionele ondersteuning gaat. Uit deze stukken blijkt niet dat de verzoekende partij ten laste was van haar broer.

De verzoekende partij stelt dat zij haar onvermogen in het herkomstland aantoonde. De verzoekende partij kan nog gevolgd worden dat het onvermogen een bijzaak is om het ten laste te zijn te ondersteunen. Echter, de attesten aangaande het gebrek aan inkomen worden tegengesproken door de eigen verklaring van de verzoekende partij ter gelegenheid van haar visumaanvragen bij de Zweedse en de Franse diplomatieke autoriteiten in juni en december 2017 en zij verklaarde in Marokko handelaar te zijn van beroep. Bijgevolg kan evenmin uit deze attesten een onvermogen in het herkomstland afgeleid worden en oordeelt de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk dat de voorwaarde van het ten laste zijn niet afdoende is bewezen.

Verder stelt de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk dat met de situatie in België geen rekening kan worden gehouden.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is dan ook niet dienstig. Deze kent in het Belgische rechtssysteem overigens geen precedentenwaarde. Ook in dit onderdeel weerlegt de verzoekende partij niet dat de eerste bestreden beslissing juist oordeelde dat het onvermogen van de verzoekende partij in het herkomstland niet afdoende is aangetoond. In het kader van huidig geschil is het zelfs onbelangrijk of het bewijs van onvermogen al dan niet een bijzaak is, nu de overige elementen (deel uitmaken van het gezin of ten laste zijn van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland) niet zijn aangetoond. Waar de verzoekende partij stelt, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het bewijs van onvermogen bijzaak is en de kern van het ten laste zijn vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon financieel of materieel vereist omdat het bewijs van onvermogen op zich nog geen actieve of financiële ondersteuning aantoonde, wijst de Raad erop dat het arrest het belang van het bewijs van onvermogen niet heeft uitgesloten, doch met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12 punten 23, 26 en 27, erop heeft gewezen dat dit bewijs vaak moeilijk kan geleverd worden en in dat licht als bijkomend moet worden beschouwd. Enig onvermogen kan niet afgeleid worden uit het belastingattest nr. 733/2021 dat de verzoekende partij voorlegt omdat dit enkel stelt dat geen aangifte is gebeurd van zijn algemene inkomsten. De bestreden beslissing stelt correct:

“Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft dit attest betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko aangezien hij een paspoort voorlegt dat is afgegeven op 23.08.2019 in Antwerpen en dat geen enkele in- of uitreisstempel bevat. Dit attest is dan ook volstrekt irrelevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Dit attest is dan ook volstrekt irrelevant in het kader van deze aanvraag gezinshereniging.”

En:

“administratief attest met nr. 665/2021 dd. 26.07.2021 waarin de lokale autoriteiten van Azlef verklaren dat betrokkene vóór het verlaten van het nationaal grondgebied geen bezoldigde activiteiten uitoefende binnen Azlef. Het attest sluit niet uit dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko eventuele economische activiteiten uitoefende in andere steden/delen van het land Voorts vermeldt het attest eveneens niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst. Zo blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat hij bij zijn visumaanvragen bij de Zweedse en de Franse diplomatieke autoriteiten in juni en december 2017 verklaarde in Marokko handelaar te zijn van beroep.”

Enige afdoende actieve ondersteuning van de referentiepersoon aan de verzoekende partij in het herkomstland blijkt niet afdoende aangetoond. De verzoekende partij legt evenmin uit wat zij bedoelt met de steun in natura die haar verleend zou zijn door haar broer in het herkomstland. Het onvermogen in het herkomstland is niet afdoende bewezen.

3.1.4.3. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ), waaronder het arrest *Jia* en naar rechtspraak van de Raad.

De Raad merkt op dat het bewijs van het ten laste zijn inderdaad mag bewezen worden met elk passend middel.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds, naar analogie van de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Yunying Jia*, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43).

De voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie (ook in het arrest *Reyes* van 16 januari 2014, C-423/12), dat de verzoekende partij deels citeert, stelt evenwel duidelijk dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan het gezinslid, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid of ten laste zijn, onder de voorwaarde dat kan aangenomen worden dat die stortingen voor hem noodzakelijk zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland. Zoals is gebleken, toont de verzoekende partij een dergelijke “lange periode” niet aan; en al evenmin de regelmatigheid ervan. Evenmin zijn andere afdoende passende middelen naar voor gebracht om afdoende een materiële ondersteuning te aanvaarden. De verwijzing naar deze arresten en naar de parlementaire voorbereiding van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet doen derhalve geen afbreuk aan de voorgaande bespreking. De verzoekende partij toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet zou genomen zijn conform de parlementaire voorbereiding en de arresten waarnaar zij verwijst.

Opnieuw toont de verzoekende partij in dit onderdeel de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aan.

3.1.4.4. In de mate dat de verzoekende partij meent dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dit al van in het herkomstland, merkt de bestreden beslissing correct op:

“- 'administratieve attesten met n° 575/2021 en n°574/2021 dd. 21.06.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon vóór hun vertrek uit Marokko verbleven op het adres van hun vader in het centrum van Azlef. Echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert oktober 2015 in België woonachtig is, komende van Spanje en dat betrokkene kennelijk slechts sedert november 2019 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is."

De bestreden beslissing houdt terecht in dat met gegevens die dateren van voor oktober 2015 geen rekening kan gehouden worden om na te gaan of de verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

3.1.4.5. De Raad heeft in de voorgaande bespreking er al op gewezen dat het bewijs van het ten laste zijn mag bewezen worden met elk passend middel.

3.1.4.6. De eerste bestreden beslissing concludeert terecht dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde ten laste te zijn van haar broer, in het herkomstland of deel uit te maken van diens gezin recent voor de vervoering in België. De motieven van de eerste bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier. Het oordeel in de bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk.

De verzoekende partij toont niet aan dat met de overgemaakte stukken geen rekening is gehouden.

De schending van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de overige aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.4.7. Verder laat de verzoekende partij in dit middel na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en het proportionaliteitsbeginsel schendt. Deze onderdelen zijn onontvankelijk. Wat de aangevoerde schending betreft van "de wet van 4 mei 2016 tot wijziging van artikel 40ter", zoals in het kopje van het middel aangehaald, ontbreekt de aanduiding van het precieze artikel in die wet dat de verzoekende partij geschonden acht.

3.1.4.8. Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. Het tweede middel luidt:

"3.2. TWEEDE MIDDEL : schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet") - artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) het zorgvuldigheidsbeginsel - artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden artikelen 7 juncto 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie - artikel 8 van het EVRM.

-3.2.1.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Verzoeker woont al enkele jaren onafgebroken bij zijn broer en zijn gezin. Een verblijf van meerdere jaren bij dezelfde personen toont meer dan voldoende aan dat verzoeker zijn centrum van belangen in het gezin van de referentiepersoon heeft.

Ook de kinderen van de referentiepersoon zijn zeer hard gehecht aan verzoeker. Het abrupt wegtrekken van verzoeker uit de leefomgeving van de kinderen kan manifest onherstelbare schade toebrengen aan het welzijn van de kinderen.

Verweerster meent verder dat verzoeker perfect ergens anders een leven zou kunnen opbouwen. Verweerster meent dat niets zou aantonen dat dit niet zou lukken. Verzoeker kan zich niet in deze redenering vinden.

Verzoeker toont duidelijk aan dat hij reeds diverse jaren volledig ten laste is van de referentiepersoon. Het gegeven dat hij al die tijd bij de referentiepersoon verbleef, financiële bijstand van hem kreeg,... (bewezen door de stukken in het dossier) toont aan dat verzoeker wel degelijk niet in staat is om elders (bv. Het land van herkomst) zijn leven te leiden zonder hulp van de referentiepersoon.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

-3.2.2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. "

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het

EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn broer, de referentiepersoon, en zijn gezin, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleden (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoeker onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk blijken dat verzoekster al meer dan veertien jaar op Belgisch grondgebied verblijft. Verzoeker heeft zich alhier volledig geïntegreerd en zijn hele verdere sociale leven alhier uitgebouwd.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht om een gezins- op privéleven in de ruime zin van het woord, welke eveneens beschermd wordt door artikel 8,1ste lid EVRM. Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoeker aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé-leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003). 12 Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien de zeer beperkte motivering.

De loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972,RDE 1996).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker gezien de aanwezigheid van zijn naasten alhier en gezien de banden met België en de integratie, de vrienden- kennissenkring in België bevindt.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kunnen beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.

Het middel is dan ook gegrond.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve nietig."

3.2.2. Het tweede middel is gericht naar beide bestreden beslissingen.

3.2.3. Wat de formele motiveringsplicht voor de eerste bestreden beslissing betreft, verwijst de Raad naar punt 3.1.2.

Voor wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt de juridische grondslag vermeld: artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken.

Ook wordt uiteengezet waarom aan de verzoekende partij geen termijn van vrijwillig vertrek wordt toegestaan in toepassing van artikel 74/14 en er een risico op onderduiken bestaat omdat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De tweede bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij misbruik maakt van de gezinsherenigingsprocedure. De bestreden beslissing gaat in op de onderzoeksplicht, vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het gestelde in de eerste bestreden beslissing, ook vervat in de bijlage 20, is dit afdoende.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.4. Vooreerst wat de uitlegging betreft van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, verwijst de Raad naar 3.1.3. en 3.1.4.

Deze worden hernomen.

3.2.5. In essentie betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is en er op geen enkel moment rekening gehouden werd met de voorgebrachte stukken, noch een belangenafweging werd gemaakt.

Zij verwijst naar het gezins- en privéleven dat zij in België onderhoudt met haar broer en diens gezin, bij wie zij thans enkele jaren woont en van wie zij afhankelijk is. Zij verwijst naar de banden met de kinderen van het gezin van de referentiepersoon. Voorts houdt zij voor elders geen nieuw leven te kunnen opbouwen.

3.2.6. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Aangaande de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In casu is er geen sprake van een weigering van voortgezet verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Volgens het EHRM moet er onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). De verzoekende partij verwijst niet dienstig naar het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Serife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet in de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt evenwel in eerste instantie het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

In dit geval betreft het een situatie eerste toelating.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar gemaakt worden betrokken.

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar broer en diens gezin.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat geen rekening is gehouden met alle omstandigheden van haar familie nu uit de tweede bestreden beslissing en de eerdere bijlagen 20 blijkt dat rekening is gehouden met het verblijf van haar broer in Spanje en in België, alsook met het samenwonen van de verzoekende partij met haar broer. De nodige belangenafweging werd gemaakt.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn niet aangetoond.

De verzoekende partij houdt vol dat er wel degelijk een band van afhankelijkheid is met haar broer. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de verzoekende partij een dergelijke afhankelijkheidsband niet heeft aangetoond.

De tweede bestreden beslissing stelt correct:

"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er

is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift voornamelijk tot een theoretisch betoog. Voor het overige is het slechts zeer vaag en algemeen. Zij geeft geenszins aan op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Door te stellen dat zij thans, via het gebruik van meerdere gezinsherenigingsaanvragen, (tevergeefs) nu in België afhankelijk is geworden van de referentiepersoon, terwijl niet is aangetoond dat dit het geval was in het herkomstland, waar de verzoekende partij jaren niet leefde bij het gezin van de referentiepersoon, toont zij geen daadwerkelijke afhankelijkheid aan en heeft zijzelf ervoor gekozen zich in haar huidige situatie te begeven.

De verzoekende partij beweert elders geen nieuw leven te kunnen opbouwen maar dit is slechts een bewering zonder meer.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het “*ander familielid*” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, namelijk een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Dit houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in. Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan, hetgeen in dit geval bij een situatie van meerderjarige zussen vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Wat het privéleven van de verzoekende partij betreft, die volgens haar zeggen eind 2019 naar België is gekomen en op 19 november 2019 voor het eerst een gezinsherenigingsaanvraag indiende, volstaat het niet louter te verwijzen naar de integratie, banden met België en een vrienden- en kennissenkring. De verzoekende partij zet niet concreet uiteen in welke mate deze elementen concreet wijzen op een beschermenswaardig privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Hieruit volgt dat ook geen schending kan aangenomen worden van de artikelen 7 *juncto* 51 van het Handvest.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht volgt maar enkel een onderzoeksplicht.

3.2.7. Voorts blijkt dat de gemaakte belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en dat met alle voorgelegde elementen rekening is gehouden. De bestreden beslissingen hebben de immigratiecontrole afgewogen tegenover de eigen belangen van de verzoekende partij. In het licht van het voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Zij heeft niet kenbaar gemaakt dat zij gezondheidsproblemen heeft en houdt dit thans ook niet voor. Met het gezin waar de verzoekende partij thans verblijft, is rekening gehouden. De verzoekende partij heeft geen kind.

3.2.8. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grief aan. Evenmin legt de verzoekende partij uit op welke wijze artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest geschonden is.

Het tweede middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN